

14 grudnia. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

*(Lb 24,2-7.15-17a) * Gdy Balaam podniósł oczy i zobaczył Izraela rozłożonego obozem według swoich pokoleń, ogarnął go Duch Boży i zaczął głosić proroctwo swoje, mówiąc: „Wyrocznia Balaama, syna Beora; wyrocznia męża, który wzrok ma przenikliwy; wyrocznia tego, który słyszy słowa Boże, który ogląda widzenie Wszechmocnego, który pada, a oczy mu się otwierają. Jakubie, jakże piękne są twoje namioty, mieszkania twoje, Izraelu! Jak szerokie doliny potoków, jak ogrody nad brzegiem strumieni lub jak aloes, który Pan sadził, i jak cedry nad wodami. Płynie woda z jego wiader, a zasiew jego ma wilgoć obfitą; król jego wiele mocniejszy niż Agag, królestwo jego w górę wyniesione”. I wygłosił swoje proroctwo, mówiąc: „Wyrocznia Balaama, syna Beora; wyrocznia męża, który wzrok ma przenikliwy; wyrocznia tego, który słyszy słowa Boże, który ogląda widzenie Wszechmocnego, a w wiedzy Najwyższego ma udział, który pada, a oczy mu się otwierają. Widzę go, lecz jeszcze nie teraz, dostrzegam go, ale nie z bliska: wschodzi Gwiazda z Jakuba, a z Izraela podnosi się berło”.

(Lb 24,2-7.15-17a)

Gdy Balaam podniósł oczy i zobaczył Izraela rozłożonego obozem według swoich pokoleń, ogarnął go Duch Boży i zaczął głosić proroctwo swoje, mówiąc: „Wyrocznia Balaama, syna Beora; wyrocznia męża, który wzrok ma przenikliwy; wyrocznia tego, który słyszy słowa Boże, który ogląda widzenie Wszechmocnego, który pada, a oczy mu się otwierają. Jakubie, jakże piękne są twoje namioty, mieszkania twoje,

Izraelu! Jak szerokie doliny potoków, jak ogrody nad brzegiem strumieni lub jak aloes, który Pan sadił, i jak cedry nad wodami. Płynie woda z jego wiader, a zasiew jego ma wilgoć obfitą; król jego wiele mocniejszy niż Agag, królestwo jego w górę wyniesione”. I wygłosił swoje proroctwo, mówiąc: „Wyrocznia Balaama, syna Beora; wyrocznia męża, który wzrok ma przenikliwy; wyrocznia tego, który słyszy słowa Boże, który ogląda widzenie Wszechmocnego, a w wiedzy Najwyższego ma udział, który pada, a oczy mu się otwierają. Widzę go, lecz jeszcze nie teraz, dostrzegam go, ale nie z bliska: wschodzi Gwiazda z Jakuba, a z Izraela podnosi się berło”.

(Ps 25,4bc-5ab,6-7bc,8-9)

REFREN: *Naucz mnie chodzić Twoimi ścieżkami*

Daj mi poznać Twoje drogi, Panie,
naucz mnie chodzić Twoimi ścieżkami.
Prowadź mnie w prawdzie według Twych pouczeń,
Boże i Zbawco, w Tobie mam nadzieję.

Wspomnij na swoje miłosierdzie, Panie,
na swoją miłość, która trwa od wieków.
Tylko o mnie pamiętaj w swoim miłosierdziu, * ze względu na dobroć
Twą, Panie.

Dobry jest Pan i prawy,
dlatego wskazuje drogę grzesznikom.
Pomaga pokornym czynić dobrze,
pokornych uczy dróg swoich.

Aklamacja (Ps 85,8)

Okaż nam, Panie, łaskę swoją, i daj nam swoje zbawienie.

(Mt 21,23-27)

Gdy Jezus przyszedł do świątyni i nauczał, przystąpili do Niego arcykapłani i starsi ludu z pytaniem: „Jakim prawem to czynisz? I kto Ci dał tę władzę?” Jezus im odpowiedział: „Ja też zadam wam jedno pytanie; jeśli odpowiecie Mi na nie, i Ja powiem wam, jakim prawem to czynię. Skąd pochodzi chrzest Janowy: z nieba czy od ludzi?” Oni zastanawiali się między sobą: „Jeśli powiemy: «z nieba», to nam zarzuci: «Dlaczego więc nie uwierzyliście mu?» A jeśli powiemy: «od ludzi», boimy się tłumu, bo wszyscy uważają Jana za proroka”. Odpowiedzieli więc Jezusowi: „Nie wiemy”. On również im odpowiedział: „Więc i Ja wam nie powiem, jakim prawem to czynię”.

Komentarz:

Epizod przedstawiony w dzisiejszej Ewangelii miał miejsce zapewne w Niedzielę Palmową wieczorem, w każdym razie wkrótce po wjeździe triumfalnym do Jerozolimy oraz po wypędzeniu przekupniów ze Świątyni. „Jakim prawem to czynisz? – pytają Jezusa przywódcy ludu – i kto Ci dał tę władzę?”

Ale to Syn Boży wyznaczy swoim wrogom płaszczyznę rozmowy. „Najpierw Mi odpowiedzcie – powiada – czy chrzest Jana był z nieba, czy od ludzi?” Wystarczyło jedno pytanie, żeby wyszło na jaw całe ich

lekceważenie dla prawdy. Tych ludzi prawda w ogóle nie obchodzi. Nie obchodzi ich też posłuszeństwo Panu Bogu. Ich interesuje tylko gra, jaką prowadzą.

Przypatrzmy się bowiem ich mentalności, jaka się ujawnia w świetle postawionego im przez Pana Jezusa pytania. Oni się w ogóle nie zastanawiają nad tym, czy chrzest Jana był z nieba, czy od ludzi. Jedynym ich problemem jest to, która odpowiedź będzie dla nich wygodniejsza. I kłopotem, całym kłopotem, jest dla nich to, że obie odpowiedzi są niewygodne. Bo jeśli odpowiedzą, że chrzest Jana był z nieba, to jak odpowiedzieć na następne prawdopodobne pytanie: to dlaczego wobec tego go nie przyjęliście? A jeśli odpowiedzą, że chrzest Jana był tylko czysto ludzkim pomysłem, to narażą się w ten sposób tłumowi.

Odpowiadają więc: „Nie wiemy”. Ale to „nie wiemy” oznacza w gruncie rzeczy: nas prawda nie obchodzi; my jesteśmy ponad prawdą, my jesteśmy ponad tymi wszystkimi wezwaniami Jana Chrzciciela do nawrócenia.

Niestety, jest to postawa, która się może zdarzyć każdemu z nas. Wymawiamy się wówczas, że mamy bardzo wiele obowiązków i nie możemy sobie pozwolić na poważniejsze zaangażowanie religijne. Albo wciąż na nowo przekonujemy samych siebie, że w Kościele jest zbyt dużo zła i dlatego stoimy z boku. A tymczasem może być tak, jak to pokazał Pan Jezus w dzisiejszej Ewangelii – że od prawdy Bożej uciekamy, że nie podoba się nam Boże wezwanie do nawrócenia i zmiany życia.

O. Jacek Salij OP